

Подсетник 1

Рапсодија у сивом

Господње су године 2024/5. у Србији, и текућа већ узима маха. Од стране појединих читача знакова времена, али и савремених нам светитеља, година 2025. је означена годином упечатљивих догађаја широм света, како у животу појединаца, тако и народних скупина и целина. Пратећи догађаје током њеног првог месеца запажамо да се обистињују најављена предвиђања. Но она нису нимало непланирана, тј. нережирана!

Широм целовите Републике Србије Српски народ излази на улице градова и проводи време на њима; штавише, он их запоседа; баш као и установе: школе, универзитете, клиничке центре, политичке и страначке институције и просторије... слободан и расположив простор, разне површине, те саобраћајна чворишта и мостове... Посвуда су људи (основци, средњошколци, студенти, наставници, професори, земљорадници, трудбеници, медицинари, јавне личности..., мало и велико, незнано и знано, а иза свих народних маса као штитова, опозиционари; иза опозиционара опет, стручњаци за обојене револуције и мајдане, док иза њих стране службе за разбијање Србије...). Наиме, сви испољавају своје идеје и гледишта, показују своја лица, карактере и душе, и попут Диогена из Синопе, са светилкама у рукама, дању и ноћу траже човека прво у себи, па у другима, у најодговорнијим личностима српског народног бића; уствари тражи се неко ново друштвено уређење, бољи животни стандарди и перспективе; једна промене свих и свега, одмах и сада.

Сва описана и подразумевана стања данас, 2024/2025. године сада и овде, до у танчине кореспондирају са целокупном стварношћу такође креираном 11. марта фамозне 1991. године код Теразијске чесме, и 5. октобра 2000. године пред Народном Скупштином, на размеђу двају векова. Шта се тада догодило и догађало у народу и са народом, свима нам је познато, понајпре нашој глави и грбачи и савести! Да ли ће се и овајпут исто догодити остатку грбаче Српског народа, с обзиром да се ради о стапању трију одисеја у једну, пресликавању трију драматуршких збегова у један ка обећаној земљи, питање је сад! – О чему је дакле реч, и о чему ће се говорити у будућности, само ће нам се касти! Само да нас све ово опет не кошта једног врага и по?!

Која је црквена личност са интегритетом, чак с ореолом тада изашла пред сав Српски народ окупљен на Теразијама и Ушћу, да изрекне благо и отачко, а ипак тврдо слово?! Био је то Његова Светост Архиепископ Пећки, Митрополит Београдско-Карловачки и Патријарх Српски Господин Господин Павле! Онај који је „сада члан Небеског Синода“. У покушају да Његове речи код народних маса изазову жељени ефекат мирног разлаза, а затим и мирних разговора и договора о важним питањима, и у првом, и у другом покушају Патријархове речи су наишле на звиждук и одбацивање његовог предлога! Патријарх пак, само је закључио своје обраћање, и отишао! Да ли је Његова Светост Патријарх Српски Павле раније икако размишљао и говорио о вековним невољама опстанка Српског народа?! Јесте, често је и размишљао и говорио о томе:

„Наш јавашлук је плод наших историјских невоља. Не ради се о томе да ми не бисмо знали да се и литургијски и духовно васпитамо и као народ образујемо и подигнемо. Знали бисмо ми то! Него је реч о томе да се Српском народу то не дозвољава, и да он нема времена за све побројано. Његов напредак у свему ограничен је на време између два напада на њега, на два збега, на два ропства, на две буне, на два ослобођења, на опет испочетка: на две окупације, два устанка, два рата, две страдије и покоља...“ Ето дакле узрока нашем данашњем јавашлуку; ето и наших историјских неприлика до овога часа.

А како бисмо ми у светлу претходних речи могли сагледати лик Његове Светости Архиепископа Пећког, Митрополита Београдско-Карловачког и Патријарха Српског Господина Господина Порфирија?! Свакако не као неки који би му били носиоци ловорика и фанфара! Оволика навала стране и домаће силе покренуте против Цркве и Свјатјејшег Патријарха Порфирија, досад није запамћена. Овај маљ саблазни покренут да погоди Цркву и Патријарха Порфирија није запамћен ни у „временима сивих мантила“, када су рецимо, за време нашег студирања на Богословском факултету у Београду људи који су носили сиве мантиле понеког колегу и одвели у нама непознатом правцу, рецимо брата Драгана, а да их ми никада више нисмо ни видели ни срели... Ко све није орао бразде по нашем народу; шта све није сејано по њему...?! Шта све није ницало из њега, каквог све плода и расплода он није доносио...; све су то страшна питања са још страшнијим одговорима?!

Нећемо ни помислити да наш Свјатјејши Патријарх нема снаге да поднесе и претрпи овај час смушченија и сивиља, као и небивалих саблазни... Иначе, Патријарх још није ни распаковао свој путнички кофер, а већ је са своје стране учинио толико да би се тиме могло испунити целокупно преостало време његове службе; наравно, у условима мира и поретка. Како год, осврнимо се на Његов силазак у народ, боравак у њему и пастирско одговарање на његове потребе, све до добровољног давања крви; на решење Македонског раскола; решење црквеног проблема у Паризу; на санирање црквене кризе у Америци и враћање ствари у канонски поредак; на непоколебљив црквени став у вези са тзв. Православном Црквом Украјине и одолевањем најновијим претензијама и притисцима Цариградског Патријарха; на устоличење Цетињског Митрополита у немогућим условима и на лично устоличење у Пећкој Патријаршији..., и све остало потоње злата вредно, Самоме Богу познато! И све то опет и опет учињено на тих и незлобив начин!

Христос је заиста страдао, и то путем неизрециво бруталних мука. Зато нам је све толико болно у вези са страдањима „народа који не зна Закон“... Мојсије је разбио плоче Закона Богом написане зато што је у подножју брда његов изабрани народ излио идола-Златно теле и почео да му се клања; Мојсије опет, није ушао у Обећану земљу због зановетала око себе који су га смутили па није најпре Богу одао хвалу и славу; Исаија опет, преструган је од својих, Јеремија каменован, Језекиљ растргнут, Данило туђином бачен лавовима у јаму... И други наши Оци пострадали су од домаће руке, тј. од црквене вересије. А страдалници су свештенотученици и исповедници – Патријарси Варнава, Викентије, Гаврило, Герман..., епископи Николај, Варнава, преподобномученици Јустин, Јован, Стефан Будисавачки, свештенотученици Лука Вукмановић, Душан..., Зато и током свега овог и оваквог дешавања, па и након њега, упркос душевним страдањима Свјатјејшег Патријарха, *неће тек тако дати Бог Порфирија Свог!*... Он сада дакле испија чашу жучи припремљену му од стране разуларене духовне деце, која не само да туку по њему, по његовој црквеној служби и достојанству, него и по Српској Цркви, којој не служе, него настоје да се њоме послуже !!!

У међувремену, и до овог часа Патријарх Порфирије само је повећавао своје архипастирске подвиге и проширивао меридијане пастирствовања и црквеног назиђивања. А оно што смо сви морали запазити као главне црте његовог карактера, или сталног душевно-духовног стања, јесу: молитва, милосрђе, добротинство, лакоћа заједницења, неуморно литургисање, беседнички полет, мајсторско вођење саборских и синодских седница, тактичност и расуђивање, гостопримство,

и опет тајни подвизи... боме и дуготрпељивост. Али зашто бисмо ми говорили о нечему што је свима јасно и видљиво?!

О његовом овогодишњем Крсном Имену у Светосавском Дому, у обостраном језгровитом исказу о садашњем дешавању у народу, стекло се и созерцање садашње ситуације:

У нас, једну, две или више групација стварају страни и домаћи мешетари и режисери зађевица, које зађевице онда прерастају у надгорњавања, заваде и на крају, крвопролића. На тај начин наши усређитељи најпре нас дарују братоубилаштвом, а затим нас мире тако и дотле док и мир почну да нам наплаћују; заправо док не почну лично да живе од нас као дембелани и утеривачи дугова и савести. Док у свему томе помагаће им фаланге муфтар, невладиних организација и медијских плаћеника. Ето зато су нам тако и толико и сва наша леђа изорана и плећа покидана!

Вештини уздужног и попречног браздања по бићу нашег Српског народа данак одскора узима и тзв. *теологија бунта*?! Када је ова убрзо у пракси скинула маску са себе, показала се кривотвореном и насилном, односно новим издањем неоаријанизма и свих осталих јереси. Зашто и свих, осталих јереси?! Зато што су све јереси, баш као и све врлине, повезане као карике једног ланца. Када се ухвати једна карика, ухваћен је и цео ланац који ће те свезати! У вези са тим опет, стоји и чињеница да ако данас издаш истину у малом, сутра већ, издаћеш је целу! У Српском народу пак одвајкада се знало за последице кривога зборења и делања у вези са црквеним светињама: *Ко се греши о светиње, уста и врат му се окрећу наопачке, на леђа.*

Завршили бисмо своје исповедно казивање овим речима.

Знајући за докторску упућеност Свјатјешег Патријарха Порфирија у целокупно богословље апостола Павла, није нам тешко погодити да се он надноси и над следећим стиховима, јер се речено у њима тиче како њега, тако и свих нас: *Да... заповедиш некима да не уче друкчије. Нити да се баве бајкама и бескрајним родословима, који више наводе на препирке неголи на служење Богу у вери. А циљ заповести јесте љубав од чиста срца и добре савести и нелицемерне вере, од чега неки одступилише и скренуше у празнословље, желећи да буду учитељи закона а не разумеју ни шта говоре ни шта тврде (1. Тим 1, 3-7). Молим, дакле, пре свега да се*

чине мољења, молитве, прозбе, благодарења за све људе, ... и за све који су у власти, да тих и миран живот поживимо у свакој побожности и честитости. Јер је ово добро и угодно пред Спаситељем нашим Богом, Који хоће да се сви људи спасу и да дођу у познање истине (1. Тим. 2, 1-4).

Сваком нашем младом човеку пак обратили бисмо се речима: *Да нико не презире твоју младост (1. Тим. 4, 12), а ти да чуваш свој ум и срце, душу и тело слободним за Господа, да не би био изигран и преварен од стране Варалице и његових слугу, који заједно обмањују и варају васколики свет!*

Све старије пак подсетили бисмо на речи патријарха Српског Павла: *„Молим вас у име Цркве светосавске да се сва ова питања наша расправљају на месту на коме се и могу расправљати мирно и разумно у општем интересу. Молим вас у општем интересу да се данас мирно разиђемо! Поћи ћу и на ону другу страну да их исто коленопреклоно молим да се у општем интересу у овако тежким приликама у миру разиђемо. А да се... (заглушујући звиждуци и повици) рекох и спасох своју душу и пред Богом, и пред Светим Савом, и надам се пред вама, родом својим“ (11. Март 1991).*

Првенствено узрастати у миру и врлини, па ће помоћ стићи! Тако нам Бог сваке врлине помогао! И ми ето пред родом својим, пред Богом и Светим Савом нашим рекосмо, и душу своју спасосмо. Боже дај!

Архиепископ и Митрополит крушевачки Давид

2.2.2025.

У Крушевцу